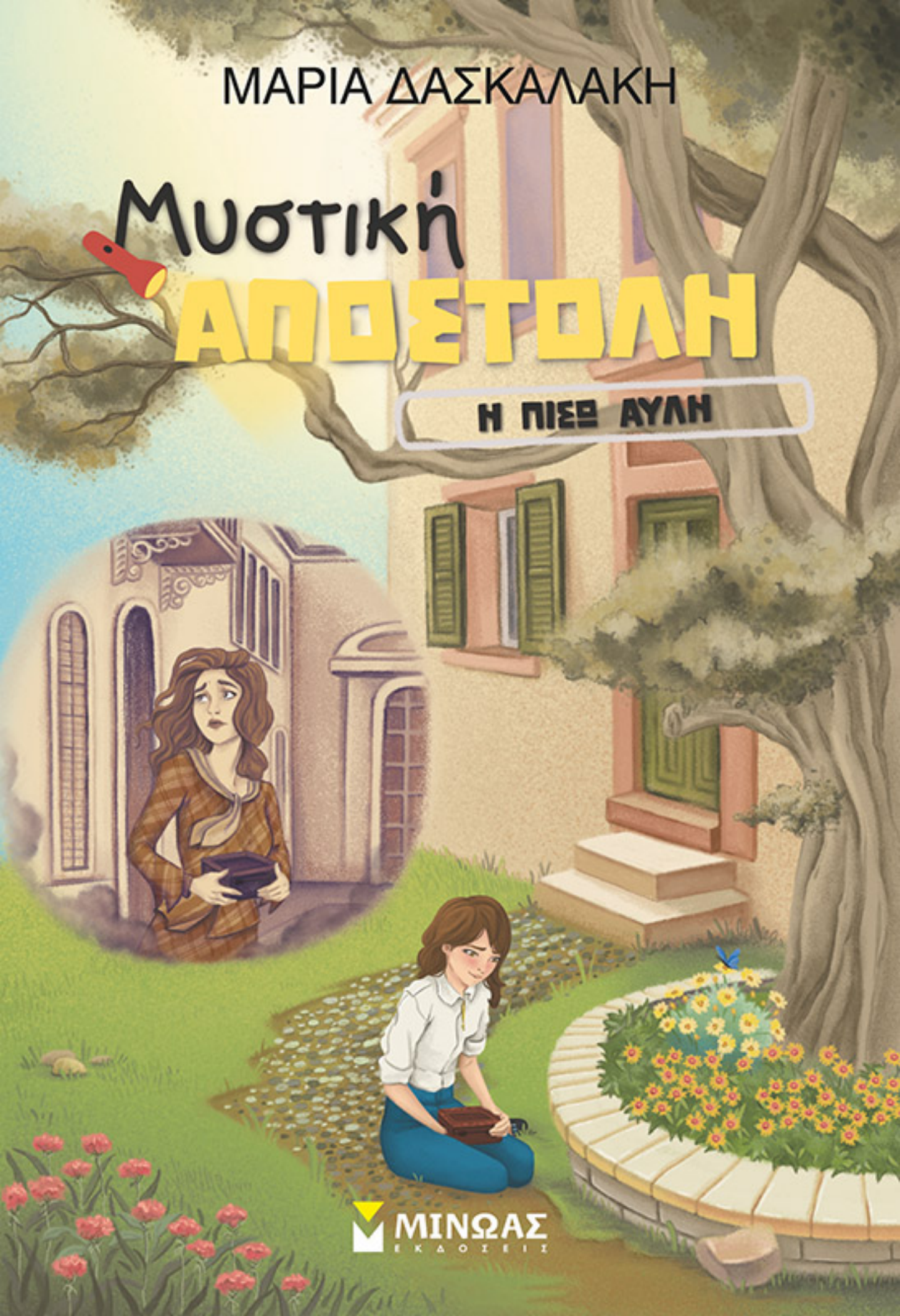

ΜΑΡΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Μυστική

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Η ΠΙΣΤΗ ΑΥΛΗ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Αμέσως μόλις κατέβηκε από το λεωφορείο, η Ζωή ξέφυγε μακριά από τους κάμποσους τουρίστες που έμειναν στο Φλεριό, την τοποθεσία κοντά στις Μέλανες, ψάχνοντας προς τα πού να πάνε, και τράβηξε τον ανηφορικό δρόμο για την Ποταμιά. Ακολούθησε το φαρδύ, λιθόστρωτο μονοπάτι που, όσο προχωρούσε, στένευε.

Ο ήλιος έκαιγε τον σβέρκο της. Έσπρωξε το ψάθινο καπέλο της προς τα πίσω, ελπίζοντας ότι θα την ανακουφίσει η σκιά του γείσου του. Σταμάτησε λιγάκι. Έβγαλε τη φαρδιά, λευκή, μακρυμάνικη πουκαμίσια που φορούσε και την έδεσε στη μέση της. Ύστερα, σφουγγίξε με τον αριστερό της βραχίονα το κάθιδρο μέτωπό της και κοίταξε τριγύρω, παίρνοντας μια κοφτή, λαχανιασμένη ανάσα.

Κόντευε ένα τέταρτο που η Ζωή περπατούσε κάτω από τον ζεματιστό ήλιο του κατακαλόκαιρου. Είχε ανέ-

βει πια αρκετά ψηλά στο λαξεμένο μονοπάτι, μα δεν υπήρχε πουθενά ούτε μια υποψία σκιάς για να ξαποστάσει. Αντίκριζε απέναντι τα βουνά του νησιού. Πίσω τους θα κρυβόταν η θάλασσα. Ο ουρανός τη σκέπαζε από ψηλά. Ούτε ένα ξεφτισμένο συννεφάκι δεν υπήρχε στην αγκαλιά του.

Η φύση φαινόταν να απολαμβάνει την ερημιά της. Χώμα, πυρωμένες πέτρες και μεγάλοι βράχοι –«χάλαροι» λέγονταν στο νησί– την κοίταζαν διερευνητικά. Το έδαφος κατακόκκινο. Η βλάστηση χαμηλή. Πώς να λεγότανε άραγε ετούτα τα σκονισμένα, στωικά φυτά, αυτοί οι αβάφτιστοι θάμνοι που τη συντρέφευαν στο περπάτημά της;

Η Ζωή πήρε μια βαθιά ανάσα, εισπνέοντας όλες εκείνες τις αρχαίες μυρωδιές, και συνέχισε το ανηφορικό της περπάτημα. Σε λίγα λεπτά, την είδε από μακριά. Ανάμεσα σε μισοσπασμένα βράχια, κειτόταν γαλήνια στο χώμα, σαν να κοιμόταν. Ποτέ της δεν κατάφερε να σταθεί όρθια. Ποτέ δεν την ολοκλήρωσαν. Πάντα ξαπλωμένη θα έμενε, να στοιχειώνει με τις ατέλειές της τους αιώνες που περνούσαν περικυκλώνοντάς την και να περιμένει κάθε καλοκαίρι τους λιγοστούς ανθρώπους που θα αποφάσιζαν να ανηφορίσουν τον κακοτράχαλο δρομάκο για να τη συναντήσουν.

Πρωί πρωί είχε πάρει το λεωφορείο από τη Χώρα το κορίτσι. Ο κυρ Ανέστης, ο οδηγός, τη γνώριζε πια.

–Μπρε, καλώς τη Ζωή! Καλώς τα μάτια μου τα δυο! Πας να δεις τη φιλενάδα σου;

Χαμογέλασε εκείνη, έγνεψε καταφατικά και κάθισε στη θέση από πίσω του. Τον συμπάθησε τον κυρ Ανέστη από την πρώτη στιγμή που τον είχε γνωρίσει, κι ας την είχε βομβαρδίσει εκείνος με ερωτήσεις:

—Πόσων χρονών είσαι; Πού είναι οι γονείς του λόου σου*; Πού, μπρε**, θες να πας;

Και διάφορα τέτοια. Μόλις όμως του είπε ότι είναι η εγγονή της Κυριακής και του Γαβρίλη Καστελλάνου, εκείνος άλλαξε ύφος.

—Η Ζωίτσα; Βοή που μου 'κανε***! Μπρε, πώς μεγάλωσες έτσι! Από μπέμπα έχω να σε δω!

Ύστερα τη ρώτησε τι κάνουν οι γονείς της. Της είπε πως έμοιαζε πολύ στη μαμά της όταν ήτανε μικρή. Ότι και σ' εκείνη άρεσε να κάνει εξερευνήσεις στο νησί... Ντράπηκε η Ζωή λιγάκι. Κοκκίνισε, μα της άρεσε ο φιλικός και χαμογελαστός οδηγός. Κι ας μην τον θυμόταν εκείνη.

—Έλα, θα σε πάω όπου θες, της είπε τελικά, δείχνοντάς της τη θέση από πίσω του. Κάθισε ετού**** να κουβεντιάζουμε.

Από τότε, εκείνη η θέση έγινε «η θέση της». Κάθε τόσο, έπαιρνε το λεωφορείο από τη Χώρα και κατέβαινε στο Φλεριό, ανηφόριζε ως την Ποταμιά και ύστερα ξανακατέβαινε στο χωριό και περίμενε τον κυρ Ανέστη για να την πάρει πίσω στη Χώρα. Πρώτη

* Οι γονείς σου

** Βρε

*** Έκφραση έκπληξης

**** Εκεί

φορά βέβαια εκεί τους είχε πάει με το αυτοκίνητο ο παππούς τους μαζί με τον αδερφό της, λίγες μέρες μετά τη μετακόμισή τους στο νησί, και από τότε μία ή δύο φορές την εβδομάδα έπαιρνε το καπέλο και το σακίδιό της κι έτρεχε ως τη στάση, περιμένοντας τον κυρ Ανέστη.

—Δε θα 'ρθεις για κολύμπι; της φώναζε ο δίδυμος αδερφός της, ο Αλέξης.

—Έχω δουλειά, του απαντούσε η Ζωή αινιγματικά κι εξαφανιζόταν.

Η Στεφανία, η μαμά τους, την άφηνε να πηγαίνει όπου ήθελε. Δεν ανησυχούσε.

—Εδώ είναι Νάξος, δεν είναι Αθήνα! έλεγε και ξανάλεγε στον άντρα της καθησυχαστικά.

Ο Μηνάς, σαν βέρος Αθηναίος, από τη μια ανησυχούσε, μα από την άλλη χαιρόταν που η εσωστρεφής κόρη τους επιτέλους εκφραζόταν, διεκδικούσε και ήθελε να κάνει πράγματα.

—Τι φοβάσαι; τον ρωτούσε η Στεφανία, που είχε ήδη πληροφορηθεί πού πήγαινε η μικρή. Ο κυρ Ανέστης είναι άνθρωπος εμπιστοσύνης. Κάθε απόγευμα είναι μαζί με τον πατέρα μου στο καφενείο και παίζουνε τάβλι. Δίπλα σ' εκείνο το τάβλι μεγάλωσα κι εγώ. Εκείνος μου έμαθε να παίζω. Όταν ήτανε μωρό η κόρη του, την πρόσεχα εγώ, φοιτήτρια πια που ερχόμουνα στο νησί τα καλοκαίρια. Ο κυρ Ανέστης οδηγεί το λεωφορείο. Λοιπόν, θα έχει τη Ζωή στον νου του. Ας την αφήσουμε να ανακαλύψει το νησί. Πόσο καιρό έχεις να τη δεις τόσο ευτυχισμένη;

Ο Μηνάς συνειδητοποιούσε πόσο δίκιο είχε η Στε-

φάνια. Αλήθεια, πόσο καιρό είχε να δει την κόρη τους να ανυπομονεί για την επόμενη μέρα;

«Της έκανε καλό αυτή η μετακόμιση» συλλογιζόταν και χαμογελούσε.

Έτσι, εκείνη τη μέρα, όταν την είδε να βγαίνει στο μπουντί* πρωί πρωί με το σακίδιο στην πλάτη της, χαμογέλασε ξανά.

— Πας για εξερεύνηση; τη ρώτησε.

— Ναι, και βιάζομαι μη με πιάσει η ζέστη, του απάντησε εκείνη φουριόζα.

Γέλασε ο Μηνάς με τη βιασύνη της κόρης του.

— Το κινητό σου το πήρες;

— Όχου! μουρμούρισε εκείνη, αγανακτώντας και δείχνοντάς του το σακίδιό της καθώς απομακρυνόταν.

— Σταμάτα να είσαι τόσο προστατευτικός, του σφύριξε γελώντας η Στεφανία, που παρακολουθούσε από το παράθυρο. Η κόρη μας έχει αγκουσιδί**, δεν το έχεις καταλάβει ακόμη;

— Μπρε, καλώς τη Ζωή, καλώς τα μάτια μου τα δυο! Πας να δεις τη φιλενάδα σου; την καλωσόρισε ο κυρ Ανέστης κι εκείνη ευθύς θρονιάστηκε στη συνηθισμένη της θέση. Είπα σήμερα πως θα κάμει ζέστη και δε θα 'ρχόσουν...

— Σήμερα ειδικά θα ερχόμουνα.

— Ειδικά; Γιατί ειδικά;

* Η μπροστινή αυλή των σπιτιών στη Νάξο, με την ωραία θέα

** Είναι ανήσυχη, δε βρίσκει ησυχία πουθενά

— Έχω να κουβεντιάσω με τη φιλενάδα μου.

Γέλασε ο κυρ Ανέστης. Δέκα χιλιόμετρα πιο μακριά την αποχαιρέτησε. Θα την έβλεπε ξανά στην επιστροφή. Κι έτσι, η Ζωή πήρε το μονοπάτι το λιγότερο περπατημένο, καθώς οι περισσότεροι καλοκαιρινοί ταξιδιώτες έμεναν στα χαμηλά. Έσπευδαν να φωτογραφηθούν με τον «Έλληνα», τον γιγάντιο Κούρο στο χωριό που τον φρόντιζε η οικογένεια Κονδύλη και που κειτόταν ξαπλωμένος μέσα σε ένα σκιερό πλήθος από ψηλά δέντρα, τα οποία επέτρεπαν τους επισκέπτες να χαλαρώσουν στη δροσιά τους.

Εκείνη πάντα έφευγε μακριά από τον πολύ κόσμο. Το ίδιο έκανε και τώρα. Ακολουθούσε τη μοναχική της πορεία ως τα αρχαία λατομεία κι όταν έφτανε στα απομεινάρια τους, καθόταν δίπλα στη μισοτελειωμένη, μοναχή Κόρη και της μίλαγε. Πόσα της έλεγε...

— Κι εγώ είμαι μισοτελειωμένη, της ψιθύρισε την πρώτη φορά που βρέθηκαν μόνες τους κι έβγαλε χωρίς δεύτερη σκέψη τη φαρδιά πουκαμίσια της με τα μακριά μανίκια, που κάλυπταν τα χέρια της μέχρι κάτω από τα δάχτυλα.

— Κοίτα!

Μιλούσε στην Κόρη, μα μιλούσε και στην ίδια. Συνήθως δεν κοίταζε το χέρι της. Δεν ήθελε. Μα εκείνη τη μέρα, το κοίταξε. Το παρατήρησε.

— Το μισοτελειωμένο δεξί μου χέρι, είπε λες και το διαπίστωνε εκείνη τη στιγμή, λες και τόλμαγε να το κοιτάξει για πρώτη φορά.

Από τον αγκώνα και κάτω, το χέρι της Ζωής ήταν λεπτό, ατροφικό, κι εκεί που θα έπρεπε να είναι ο καρπός, δεν υπήρχε. Έτσι, το χέρι της δεν μπορούσε να λυγίσει. Ήταν χωρίς παλάμη και χωρίς κανονικά δάχτυλα. Υπήρχαν βέβαια πέντε δάχτυλα, μα ήταν μικρά, τόσο μικρά όσο του μωρουδίστικου ποδιού ενός νεογέννητου. Μικρά και μη λειτουργικά. Κι εκείνη το έκρυβε μέσα σε μακριά μανίκια, κι ας ήταν κατακαλόκαιρο.

Η Κόρη, όμως, δεν μπορούσε να κρύψει τίποτα. Την παράτησαν εκεί εκτεθειμένη εδώ και χιλιάδες χρόνια. Από τον 6ο αιώνα π.Χ. Ούτε πρόσωπο είχε, ούτε πόδια. Φαίνεται πως κάτι δεν πήγε καλά όταν τη λάξευαν πάνω στο βαρύ μάρμαρο ή όταν προσπάθησαν να τη μεταφέρουν αλλού και, μόλις είδαν τις ραγισματιές που σχηματίζονταν στο σχεδόν έξι μέτρα κορμί της, την άφησαν μονάχη κι έφυγαν, μήπως και το επόμενο γλυπτό που θα δημιουργούσαν κατάφερναν να το κάνουν τέλειο.

Σήμερα, η Ζωή κοιτάζε εκείνο το κατάλευκο ζευγάρι με πέλματα που καμάρωνε πατώντας με δύναμη το κόκκινο χώμα δίπλα στην Κόρη κι αναρωτιόταν αν αυτά ήταν κάποτε τα δικά της πόδια που έσπασαν και χάθηκαν, μέχρι που, αιώνες αργότερα, τα ξέθαψε η αρχαιολογική σκαπάνη και τα στόλισαν δίπλα της, για να της θυμίζουν κάθε μέρα τι δεν έχει.

— Εσύ δεν έχεις πόδια, εγώ δεν έχω χέρι, της είπε κι εκείνη τη μέρα η Ζωή. Μα τώρα που σε βρήκα, δε με νοιάζει πια... Έχω επιτέλους μια φίλη σαν κι εμένα!

Μιλούσε σαν να μην έβλεπε πως η φιλενάδα της ήταν ένα μισοσμιλεμένο κομμάτι πέτρας. Δεν την

ένοιαζε. Ανυπομονούσε κάθε φορά να ταξιδέψει στην ενδοχώρα του νησιού για να τη συναντήσει, κι ας ήξερε βαθιά μέσα της πως η Κόρη δεν την περίμενε. Δεν μπορούσε ένα μισοτελειωμένο άγαλμα να νιώσει. Ή μήπως μπορούσε;

Μυστική ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Η ΠΙΣΤΗ ΑΥΛΗ

Όταν η Ζωή μετακομίζει με την οικογένειά της στη Νάξο, τόπο καταγωγής της μητέρας της, ανακαλύπτει ένα νησί που θα λατρέψει. Η Ζωή γεννήθηκε με ημιτελές το ένα της χέρι. Τα μισοτελειωμένα αγάλματα και κτίσματα που συναντά στις εξερευνήσεις της στο κυκλαδίτικο νησί την κάνουν να νιώθει μέρος του τόπου.

Το καλοκαίρι των παιδιών αποκτά μεγαλύτερο ενδιαφέρον όταν βρίσκουν ένα μπαούλο στην αποθήκη τους με πράγματα των προ-προ-γιαγιάδων τους από τον τόπο καταγωγής τους, τη Σμύρνη. Στην παρέα έχει προστεθεί και ο γείτονάς τους, ο Νικόδημος. Η γιαγιά Κυριακή αναλαμβάνει την ξενάγησή τους στην ιστορία της Σμύρνης των αρχών του προηγούμενου αιώνα, λέγοντάς τους έτσι όσα οδήγησαν σε μία από τις μεγαλύτερες καταστροφές της ανθρωπότητας.

Πώς συνδέεται η βελανιδιά της αυλής τους με όλα αυτά;

Τι ανοίγουν όλα εκείνα τα κλειδιά που ανακάλυψαν
τα παιδιά μέσα στο μπαούλο; Θα καταφέρουν να εξιχνιάσουν
και τούτη τη μυστική αποστολή;

Θέμα: Ταξίδια στην Ελλάδα – ΝΑΞΟΣ

www.minoas.gr

